

Verhalen van Petra

Elisa, 31 jaar, trof haar vader twee jaar geleden dood aan in het toilet. Dit was de grootste verandering in haar leven; met het verlies van haar vader, is haar enige veilige haven weggevallen. Haar broer is dertien jaar geleden ook overleden en zo is ze inmiddels twee keer met de dood geconfronteerd van zo dichtbij.

Ze zag daarom haar werk als een uitweg, maar nog meer als een vlucht. Ze wilde niet meer thuis zijn; daar werd ze telkens geconfronteerd met de leegte die is achtergebleven. De verwaarlozing van haar huis en alles daar omheen was een gevolg van deze uitvlucht.

Het Zonnehuuske bevond zich al een jaar tegenover haar huis, op het moment dat ze toevallig ontdekte wat het inhoudt; een initiatief gericht op mensen die in armoede leven. Na een spontaan praatje op straat met een werknemer, stond Elisa al snel dagelijks mee te helpen in het Zonnehuuske en werd dit haar werk. Deze plek bracht haar naast vele leermomenten nog een nieuwe werkplek; het Praathuis, waar ze vanwege haar Spaanse roots vertaalde voor spaanstaligen.

Vervolgens is Elisa met collega's op het idee gekomen om een ontmoetingsplek voor eenzame mensen te realiseren; 4WARD Enschede hebben zij opgezet.

Via haar netwerk dat groeide, is ze eveneens de cursus voor coaching gaan volgen bij Nieuw Begin Enschede, een onderdeel van Alifa. Zo kon ze mensen ook als coach bijstaan.

De grootste les die ze door al haar ervaringen heeft geleerd luidt als volgt: "Alle mensen hebben iets heftigs meegemaakt die we helpen, en ik heb geleerd ze niet te veroordelen om wie ze zijn geworden, want het heeft te maken met wat ze hebben meegemaakt."

Soms ervaart ze het als een worsteling om haar tranen in bedwang te houden wanneer ze de verhalen van mensen hoort; het raakt haar diep waar mensen door heen kunnen gaan.

Een voorbeeld dat haar bijblijft is een gezin dat al in armoede leefde op het moment dat hun huis compleet is afgebrand. Als initiatief konden ze het gezin voorzien van spullen en brachten ze speelgoed voor de kinderen die alles verloren waren.

Door van zo dichtbij deze trieste situaties te hebben gezien, heeft ze een andere kijk gekregen; een nog diepere bewogenheid heeft zich in haar ontwikkeld. "Vaak zijn mensen niet open over hoe slecht het financieel gaat, en als je het niet weet, is je inlevingsvermogen ook minder groot, maar armoede zit overal", weet ze nu.

De tweede keer dat ik haar spreek is Elisa inmiddels helemaal geard in Spanje, waar haar moeder leeft. In Spanje wordt ze niet geconfronteerd met alle herinneringen aan haar vader die voortleven in haar hart. Want in Nederland, is het niet meer wat het was. Met haar verhuizing hoopt ze in Spanje een nieuw bestaan op te bouwen. Maar ze bouwt nog steeds eveneens mee aan een (beter) bestaan van anderen; het opzetten van iets vergelijkbaars als het "Zonnehuuske" in Spanje is in volle gang.

Elisa kwam met het idee, aangezien de staat in Spanje amper bekend is met dit soort initiatieven. De gemeente was meteen enthousiast en akkoord. Het gaat onder de organisatie "Simeon" vallen, een naam die voor Elisa twee betekenissen kent. Simeon is vernoemd naar een persoon uit de Bijbel en het doet haar ook denken aan de naam van een vriendin waarmee ze veel deelt op het gebied van samenwerking.

Naast het (vertaal)werk dat ze voor toeristen doet, is dit een bijdrage die ze ook in Spanje wil leveren aan mensen die ze daarmee tot dienst kan zijn.

Ze ziet het werk dat ze in Nederland heeft gedaan als een basis die ze heeft gelegd, waar ze in Spanje verder op kan bouwen. Alle lessen en ervaringen die ze hier heeft opgedaan kan ze nu inzetten. Door de gesprekken en ontmoetingen met verschillende mensen is haar mensenkennis vergroot.

Ze deelt haar overtuiging ter motivatie en aanmoediging voor wie leest: "we zijn met veel wilskracht altijd in staat om positieve dingen uit tegenslagen te halen." Als haar vader niet was overleden was ze nooit op deze manier mensen gaan helpen, maar juist daarom kan ze nu het werk doen waar ze voldoening uit haalt en dat haar leven verrijkt.

Ze is in Spanje inmiddels begonnen aan traumaverwerking wat het verlies aan haar vader en de wijze waarop dit heeft plaatsgevonden betreft. Dit gedeelte ervaart ze nog steeds als zwaar, maar ze hoopt na dit traject niet meer de behoefte te hebben om te vluchten in werk, maar de vrede in en met zichzelf weer toe te kunnen eigenen.

Zoals Elisa is omgegaan met het verlies van dierbaren, kan voor velen onder ons een voorbeeld en aanmoediging zijn, geloof ik. Want de meesten van ons kennen wel momenten in het leven waarop we willen vluchten voor bepaalde gevoelens of omstandigheden, waar we tijdelijk niet tegen zijn opgewassen. Zo hebben we bewust of onbewust het gevoel enigzins aan de realiteit te kunnen ontsnappen.

Maar ik zou willen zeggen: laten we niet vluchten in zaken die ons (of anderen) schade brengen, maar laten we dan vluchten in iets dat ons positiviteit en kracht kan brengen. Zodat we, op het moment dat we de realiteit toch onder ogen kunnen en dienen te zien, net zoals Elisa, een kracht, een basis hebben opgebouwd/gelegd, waarop we kunnen blijven staan tijdens een moeilijke tijd van verwerking, los laten en herbouwen.

Liefs, Petra